

УДК 930.908 (477)

**СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ГАДЯЦЬКОГО КОЛЕДЖУ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
ІМЕНІ І.П. КОТЛЯРЕВСЬКОГО****Тарас Заєць**

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв
Україна, 01015, м. Київ, вул. Лаврська, 9
e-mail: zaiets91@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4082-5766>

У статті проаналізовано та систематизовано дані про історичний шлях розвитку Гадяцького коледжу культури і мистецтв імені І.П. Котляревського. За багаторічну історію коледж не раз змінював назву, зміст навчального процесу, проте головне його завдання – збереження та розвиток української національної культури, зокрема Полтавщини, – залишається незмінним.

В умовах сьогодення Гадяцький коледж культури і мистецтв вдало поєднує у собі найкращі традиції української національної культури та сучасні освітні інновації.

Ключові слова: коледж культури і мистецтв, Гадяч, навчальний процес, історія

Успіх культурно-дозвіллевої галузі сьогодні безпосередньо залежить від фаховості співробітників, від їхньої майстерності та ґрунтовних знань, а також від компетентності, креативності та комунікативних здібностей. Весь цей комплекс необхідних якостей можливо набути, навчаючись у відповідних навчальних закладах.

До таких закладів належить Гадяцький коледж культури і мистецтв імені І.П. Котляревського, який привернув нашу увагу, адже він має тривалий досвід підготовки висококваліфікованих керівників хорових і театральнотанцювальних колективів, оркестрів народних і духових інструментів.

Оскільки Полтавщина багата звичаями, традиціями, неймовірними талантами у галузі освіти, культури, науки, варто приділяти більшу увагу саме культурно-мистецьким та освітнім осередкам, де народжуються й виховуються ці діячі, адже вони пропагують українську культуру не лише в Україні, але й за її межами, примножуючи духовне багатство та зберігаючи самобутність держави.

Розвиток закладів культури й освіти відіграє значну роль у становленні національної культури, адже саме освічені, компетентні та креативні співробітники здатні піднести рівень культури держави до належного рівня. Україна, зокрема, Полтавщина, багата талановитими, творчими особистостями, здобутки та доробки яких варті уваги, тому вона спроможна конкурувати з іншими державами у глобалізованому світовому просторі.

Заклади культури відіграють важливу роль у збереженні національної ідентичності українського народу, особливо у сучасних, скрутних

умовах. Саме у цих осередках культури й освіти формується національна свідомість і духовність українського суспільства.

Культурно-мистецькі й освітні заклади приділяють значну увагу збереженню національної спадщини, поширенню традиційної народної культури, сприяють естетичному вихованню та популяризують розвиток мережі таких закладів, як бібліотеки, музеї, клуби й ін.

Проблемам розвитку культурно-мистецьких закладів присвячено чимало наукових розвідок вітчизняних науковців. Серед них важливо назвати О. Замлинську [5], А. Мироненко [6], Л. Нестеренко [14], Л. Поліщук [15] та ін. Науковці помітно зацікавлені пошуком оптимізації діяльності даних установ у сучасних соціально-економічних умовах.

Варто зазначити, що згадані дослідники виявляють науковий інтерес до культурно-мистецьких і культурно-освітніх закладів загалом, регіональна ж проблематика в їх працях висвітлена недостатньо. Окрім того, їх увага здебільшого акцентується на вивченні історії діяльності музейних, клубних і бібліотечних мереж, а заклади музичної освіти залишаються поза увагою науковців (О. Крук, Л. Гайда, О. Онищенко, Л. Дубровіна, Р. Маньковська й інші).

Важливим підґрунтям у підготовці даної статті стала наукова розвідка Олени Лобач – доцента Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка, яка зосередила увагу на творчих постатях викладачів музичних закладів Полтавщини, зокрема, на діяльності колективу Гадяцького коледжу культури і мистецтв [11; 12].

Педагогічний досвід вчителів Полтавщини

висвітлюють також Л. Бабенко, В. Головець [4], Н. Євстігнєєва [7], Л. Івахненко [8], А. Литвиненко [10], П. Ротач [17], О. Супруненко [18], В. Тесленко, М. Фісун, В. Шульга тощо.

Попри наявність наукових розвідок щодо культурно-музичних та освітніх закладів, цілісний огляд розвитку та діяльності Гадяцького коледжу культури і мистецтв імені І.П. Котляревського ще не здійснювався, тому ми спробуємо це зробити вперше.

Метою дослідження є аналіз створення та історичного розвитку Гадяцького коледжу культури і мистецтв імені І.П. Котляревського.

Історія Гадяцького коледжу культури і мистецтв імені Івана Петровича Котляревського бере свій початок від Харківської Школи політосвіти (згодом, технікуму), заснованої за постановою Ради народних комісарів УСРР і діяльність якої припадає на 1935-1941 роки.

У цей період в СРСР здійснювалася культурна революція, яка мала велике значення для держави. Перед Школою політосвіти ставилося наступне завдання: підготувати районних інспекторів політосвіти, директорів Палаців культури, бібліотечних працівників, а також масовиків клубної роботи та методистів. Школа існувала на базі Харківського бібліотечного інституту та складалася з двох відділів – бібліотечного й організаційно-масового.

До Школи політосвіти приймали учнів після семирічної школи, а також тих, хто вже мав досвід роботи у закладах культури. Навчання тривало три роки, після якого випускники направлялися на роботу до клубів і бібліотек.

За період свого існування Школа підготувала близько 600 культосвітніх працівників, які приїхали сюди на навчання з різних куточків України. За 6 років своєї культурно-освітньої діяльності (1935-1941 рр.) Школа політосвіти стала методичним центром навчальної роботи.

У роки Радянсько-німецької війни 1941-1945 рр. місто Гадяч зазнало чималих руйнувань і досліджуваний навчальний заклад не було де розмістити. Відновивши свою діяльність у складних умовах відбудови, довоєнну Школу політосвіти було перейменовано у технікум, який запрацював з 2 жовтня 1944 р. На той час технікум готував культосвітніх спеціалістів: бібліотекарів і спеціалістів клубної справи. Вже у перший рік навчання (1944) тут було зареєстровано 197 учнів [2, с. 154]. Поступово ця кількість зростала і вже у 1947 р. становила 330 осіб, у зв'язку з відкриттям заочно-го відділення у 1948 р.

Після війни навчання було платним. Разом з тим, існували пільги для певних категорій

учнів. Так, студенти – інваліди війни та діти загиблих батьків, пенсіонерів або інвалідів I-II груп навчалися на безоплатній основі. Також передбачалася оплата «за кутки» – за умови проживання на квартирах студенти платили певну суму, яка становила 30 крб. на місяць – для студентів-одинаків і 40 крб. – для студентів, які проживали групами.

У навчальному закладі вимогливо ставилися до навчальної дисципліни. Так, на навчальну частину покладалися обов'язки контролювати відвідування занять студентами. Порушників очікувало відрахування. Застосовувалися й заходи заохочення до навчання, які на той час цінувалися та сприймалися доволі високо. Так, студентів-відмінників, і тих, хто брав активну участь у суспільно-політичному житті технікуму, відзначали особливими нагородами – годинниками та книгами «Біографія Й.В. Сталіна». Викладачів, у свою чергу, відзначали подяками, що фіксувалися записом у трудовій книжці.

За 10 років діяльності (1945-1955 рр.) навчально-матеріальна база навчального закладу зміцніла, технікум обладнали клубним, музичним і загальноосвітнім кабінетами, створили лабораторії на його базі. Стрімко зріс книжковий фонд бібліотеки – до 18 тисяч примірників. Проте це передувало значним змінам в історичному розвитку технікуму, оскільки тогочасні вимоги, а саме віддаленість сільських клубів і бібліотек, не відповідали напрямку підготовки спеціалістів, яких він готував.

Вже від 16 вересня 1955 р. Харківський технікум політосвіти було переведено до міста Гадяч на базу закритого педагогічного училища та перейменовано у Гадяцький технікум підготовки культосвітніх працівників (постанова Ради Міністрів УРСР № 1179). Все обладнання було переміщено з Харкова до невеличкого міста Гадяча, оскільки саме там учні мали змогу наблизитися до сільських клубів і бібліотек, для яких технікум готував кадри.

Протягом року учні досліджуваного навчального закладу отримали 19 баянів, домровий і духові оркестри. Згодом матеріально-технічна база технікуму розширилася: якщо у 1955 р. баянів було 19 одиниць, то у 1967 р. їхня кількість становила 70 штук; збільшилась і кількість піаніно – з 1 до 20-ти; духових оркестрів – з 1 до 3-х; з'явилося 3 комплекти домрово-балалаєчних оркестрів, радіовузол, телевізор, пересувний автоклуб та ін. [10, с. 115].

Нагальною була проблема комплектації навчального закладу викладацьким складом.

Переважна більшість фахівців при перенесенні технікуму залишилися у Харкові. Проте були й ті викладачі, які не побоялися переїхати з Харкова до Гадяча, зокрема поет П. Зуб, композитори М. Донець і П. Маліненко, подружжя Чернових, С. Коломієць, Л. Москаленко й інші.

Якісний склад Гадяцького технікуму значно покращився, поповнюючись фахівцями із вищою музичною освітою, випускниками консерваторій та інститутів культури: В.Л. Назаренко, Н.О. Назаренко, І.Ф. Сузима й ін.

У кількісному складі теж прослідковувалася позитивна динаміка. Так у 1957-1967 роки відбулося збільшення викладачів – з 30 до 49 осіб, з них 25 чоловік із вищою освітою (за матеріалами О.Й. Петренко, викладачки Гадяцького коледжу культури і мистецтв).

Подальші умови формування та розвитку культури в Україні вимагали від майбутніх спеціалістів глибшого вивчення низки мистецьких дисциплін, володіння грою на музичних інструментах (на той час було факультативне вивчення музичних інструментів), тому весною 1961 р. Гадяцький технікум підготовки культосвітніх працівників було перейменовано на Гадяцьке культурно-освітнє училище.

Зміни були внесені також у навчальні плани училища, зокрема, до бібліографічного відділу. Тепер тут випускали не лише організаторів клубної роботи, але й керівників та організаторів художньої самодіяльності – режисерів, баяністів, хормейстерів.

Значна увага при вихованні молодих спеціалістів приділялася громадсько-корисній роботі – створювалися спеціальні агіткульбригади та концертні групи, які успішно виступали з концертами у клубах, на підприємствах, польових таборах і тваринницьких фермах. Учні бібліотечного відділу, у свою чергу, виготовляли книжкові плакати, організовували книжкові виставки та читацькі конференції. Такий досвід сприяв практичному оволодінню вміннями та навичками, необхідними для подальшої роботи молодих спеціалістів.

У 1969 р. училищу було присвоєно ім'я Івана Петровича Котляревського на честь увічнення його пам'яті з нагоди 200-річчя від дня народження великого фундатора української літератури. Оновлений заклад продовжував плідно працювати й розвиватися. Традиційними заходами стають творчі звіти діяльності училища, які проводяться щорічно. Всі випускники отримують направлення на роботу до культосвітніх закладів Полтавської області.

У 1970-х роках матеріально-технічне забезпечення училища значно покращується. Так,

добудовується двоповерховий корпус із актовою залом на 250 місць, фойє та 17 класів для індивідуальних занять. Учбові аудиторії та навчальні кабінети відповідно обладнуються – станом на 1978 р. було придбано 6 кінопроекторів, 5 діапроекторів, 12 магнітофонів, 10 програвачів, 3 кінокамери, 7 відеоманітофонів, 7 телевізорів, 12 фотоапаратів та інше (за матеріалами О.Й. Петренко, викладачки Гадяцького коледжу культури і мистецтв).

Слід відмітити, що у 1972 р. в училищі була відкрита хореографічна спеціалізація – на той час перша на Полтавщині. Справа у тому, що фахівців-хореографів гостро не вистачало, тому директор училища, разом з викладачами, потурбувалися про те, щоб залатати дану прогалину.

Дирекція училища приділяє достатньої уваги спортивно-масовій роботі, це підтверджується наявністю восьми спортивних секцій при училищі та проведенням низки змагань у 1979-1980 навчальному році – з баскетболу, волейболу, тенісу, футболу, кульової стрільби, шахів і шашок, лижних гонок, легкоатлетичного кросу, де училище гідно посіло 1 місце з легкоатлетичного кросу та лижних гонок, 2 місце – у тенісному турнірі серед інших учбових закладів.

Не залишається поза увагою і трудове виховання учнів училища – протягом навчального року його вихованці спрямовуються на збирання врожаю до місцевих колгоспів, так у 1984 р. учнями та викладачами було пропалено 100 га цукрових буряків і 60 га кукурудзи.

Варто зазначити, що того ж року було побудовано приміщення для бібліотеки (книгосховище та читальний зал), облаштовано ще кілька навчальних аудиторій, суттєво поповнилася матеріально-технічна база училища: у порівнянні з 1978 роком, збільшилась кількість обладнання – 32 магнітофони, 8 телевізорів, 18 діапроекторів, 7 кінопроекторів, 4 кінокамери, 13 фотоапаратів, 16 друкарських машинок, 103 баяни, 10 акордеонів, 2 роялі, 47 піаніно й ін. Це свідчить про успішне функціонування Гадяцького училища культури та його доцільність серед закладів культури та освіти.

У 1985 р. відбулося святкування ювілею досліджуваного закладу – 30-річчя з моменту його заснування. З нагоди цієї події до училища з'їхалися випускники різних років навчання, які провели змістовну розмову про роль працівника культури у суспільстві.

У 1989 р. учнями та викладачами училища було отримано приміщення гуртожитку, що

повністю вирішило проблему проживання студентів і викладачів. Помешкання було розраховане на 410 місць з 37 малосімейними квартирами, призначеними для викладачів. Окрім облаштованих кімнат, учні також отримали студентське кафе, медпункт, відео-зал, тренажерний зал, перукарню та кімнату самопідготовки.

У 1993 р. в училищі відкрито й успішно втілено нову спеціалізацію – «Декоративно-прикладне мистецтво». На цей рік кількість учнів становить 494 особи, а викладачів – 139 осіб [13].

1994 р. став знаменним для училища – відбулася підготовка до державної атестації на отримання статусу вищого навчального закладу першого рівня акредитації, училище одним із перших в Україні пройшло етап ліцензування з такими результатами: 76,9% – народна художня творчість; 76% – бібліотечна справа. Окрім того 1994 рік був оголошений роком Котляревського на шану 225 років від дня народження літератора.

Цього ж року училищем було придбано 5 піаніно, 15 баянів, 5 акустичних гітар, комплекс духових інструментів, два кольорових телевізори, два магнітофони, копіювальний апарат, 2 комп'ютери, 2 музичних центри. Також було розпочато будівництво навчального корпусу для хореографічної спеціалізації – 4 танцювальних зали, аудиторію для теоретичних занять, душові, роздягальні [13].

Як спостерігаємо, цей заклад поступово розширював свої межі, створюючи всі умови для отримання гідної освіти у своїх стінах, зацікавлюючи до співпраці нових спеціалістів, примножуючи кількість абітурієнтів і випускників.

У 1995 р. вводяться нові кваліфікації: «Викладач дисципліни народної художньої творчості», «Вчитель музики і співів», «Вчитель народознавства», «Секретар-референт». У 1997 р. училищем було розширено комплекс надання додаткових освітніх послуг – консультації, факультативи, видавництво навчально-методичної продукції. Це все пояснювалося економічною кризою, яка насувалася, й іншими суспільно-політичними й економічними змінами у житті країни.

На фоні цих подій, випускникам училища було складно влаштуватися на роботу після його закінчення, адже руйнація торкнулася і закладів культури. Нові спеціальності передбачали, що майбутній спеціаліст буде мати змогу працювати не лише у закладах культури, але й у дитячих садках і школах.

У квітні 2003 р. училище знову успішно

пройшло процес акредитації. А вже у 2005 р. цей заклад відсвяткував свій ювілей, де зібралось понад 400 випускників, щоб поділитися найкращими спогадами за студентські роки, створивши своєрідну історичну екскурсію у минуле, відзначивши важливі моменти у житті кожного учня [1].

З нагоди ювілею, значна частина викладачів та керівників гуртків отримали заслужені подяки та нагороди. «Виступаючи відзначали, що училище, по суті, стало найяскравішою візитівкою Гадяча, закладом, що виховує фахівців такої необхідної, державної ваги справи, як збереження і примноження української культури» [9, с. 7].

З цього приводу в Гадячі було відкрито музей історії училища. Це був давній задум, проте здійснити його вдалося лише у 2005 р. Святкування відбулося на центральній площі міста, де відбулося театральне дійство, яке відтворювало основні етапи становлення та розвитку училища культури.

З 2016 р., за рішенням третього пленарного засідання 11-ї позачергової сесії обласної ради 7-го скликання від 9.12.2016 р. № 300 «Про зміну назви комунального вищого навчального закладу», було постановлено «перейменувати Гадяцьке училище культури імені І.П.Котляревського на Комунальний вищий навчальний заклад «Гадяцький коледж культури і мистецтв імені І.П.Котляревського» Полтавської обласної ради» [3; 16].

В умовах сьогодення досліджуваний коледж здійснює навчання у галузі знань «Культура і мистецтво» за такими напрямками, як:

- «Народна художня творчість»,
- «Видовищно-театралізовані заходи»,
- «Менеджмент соціокультурної діяльності», до якого входять спеціальності: «Народне пісенне мистецтво», «Народне інструментальне та народне інструментальне (духове) мистецтво»,
- «Хореографія»,
- «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
- «Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація»,
- «Декоративно-прикладне мистецтво».

За багаторічні роки діяльності училище підготувало сотні прекрасних спеціалістів, серед яких слід відзначити В.С. Скакуна – заслуженого артиста України, диригента симфонічного оркестру Полтавського музично-драматичного театру імені М.В.Гоголя, О. Юзефовича – викладача Богуславського педучилища, А. Жданова – заслуженого працівника культури

ри України, провідного композитора та хормейстера Полтави, засновника народного хору «Явір», В. Соколика – заслуженого артиста України, композитора, Т. Садохіну – заслужену артистку України, солістку гурту «Ревізор», М. Возіянова – талановитого письменника, гумориста, прозаїка та перекладача, Ф. Кривенко – заслуженого працівника культури України, керівника пісенно-танцювального ансамблю «Полтава» Полтавської обласної філармонії, Н. Іванченко – заслужену артистку України, Н. Баклай – поетесу і прозаїка та багато інших, які працюють викладачами, провідними фахівцями у галузі культури та мистецтва Полтавської області.

Отже, Гадяцький коледж культури і мистецтв імені Івана Котляревського суттєво поповнює духовну скарбницю нашої держави новими іменами, надбаннями, пропагуючи національну культуру та зберігаючи її цінності. Хоча досліджуваний заклад і пройшов нелегкі роки становлення та розвитку, він зберіг свою цілісність і залишився єдиним у Полтавській області культурним закладом, що готує спеціалістів у галузі культури та мистецтв.

Провівши дослідження, можна стверджувати, що Гадяцький коледж культури і мистецтв імені І.П. Котляревського один із провідних центрів національної культури та духовності Полтавщини. За багаторічну історію коледж неодноразово змінював назву та зміст навчального процесу, проте головне його завдання – збереження та розвиток української національної культури, зокрема Полтавщини, – залишається незмінним.

В умовах сьогодення Гадяцький коледж культури і мистецтв вдало поєднує у собі найкращі традиції української національної культури та сучасні освітні інновації, він модернізується та пристосовується до глобалізованого простору, зберігаючи свій духовний стрижень і не втрачаючи гідності, що так важливо в умовах розподілу цінностей між Сходом і Заходом, в яких зараз знаходиться Україна.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Відсвяткували 75-річчя Гадяцького училища культури [В. Криворучко]. *Свобода слова* (Гадяч-Лохвиця-Липова Долина). 2010. 25 вересня.
2. Гадяцьке училище культури / За ред. А.В. Кудрицького. *Полтавщина: енцикл. довідник*. Київ: УЕ, 1992. С. 1024.
3. Гадяцькому училищу культури – 80. *Гадяцький вісник*. 2015. 5 черв. С. 6,11.
4. Головець В. Музичне життя Полтави наприкінці XIX ст. – у першій половині XX ст. *Рідний край: Альманах*. 2000. № 2 (№ 3). С. 112-120.
5. Замлинська О.В. Культурне життя в Україні 1943-1953 рр.: дис... канд. іст. наук. 07.00.02. НАН України, Інститут історії України. Київ, 1995. 219 с.
6. Збірник нормативних документів на допомогу керівникам закладів культури / за ред. А.Ф. Мироненко. Київ, 1997.
7. Євстігнеєва Н.І. Полтавщина очима студентства. *Імідж сучасного педагога*. Полтава, 2006. Вип. 2 (61). С. 30-33.
8. Івахненко Л.Я. До 100-річчя Полтавського музичного училища ім. М. Лисенка. *Полтава: архітектура, історія, мистецтво*. Матеріали II наукової конференції «Вайнгортівські читання», грудень 2003 р. Полтава. 2003. С. 116-126.
9. Криворучко В. Гадяцькому училищу культури – 75. *Село Полтавське*. 2010. 17 вересня. С. 7.
10. Литвиненко А.І. Музична культура Полтавщини XIX – початку XX століття в аспектах регіонального джерелознавства: дис... канд. мистецтвознав.: 17.00.01 «Теорія та історія культури». Нац. музична академія України ім. П.І. Чайковського. Київ, 2006. 207 с.
11. Лобач О.О. Творчі портрети вчителів музичного мистецтва Полтавщини: Навчально-методичний посібник до курсу «Методика музичного виховання школярів» для студентів психолого-педагогічного факультету зі спеціальності 7.010103 «Педагогіка і методика середньої освіти. Музика». Полтава: ПДПУ імені В.Г. Короленка, 2006. 78 с.
12. Музичне краєзнавство Полтавщини: від витоків до сьогодення / Укладачі: Лобач О.О.; Халецька Л.Л. Полтава: ПОІППО, 2009. С. 42-51.
13. Насменчук А.М. Гадяцьке училище культури ім. І. П. Котляревського: 50 років на Полтавщині. *Гадяцький вісник*. 2005. 26 лют.
14. Нестеренко Л.М. Музичні переваги: сутність, зміст, принципи формування. *Вісник / Академія праці і соціальних відносин Федерації профспілок України (Київ). Серія: Соціологічні науки*. 2012. № 1 (61). С. 35-42.
15. Поліщук Л.О. Анімація в діяльності закладів культури України. *Культура і мистецтво у сучасному світі*. 2014. Вип. 15. С. 71-76.
16. Рішення 3-го пленарного засідання 11-ї позачергової сесії Полтавської обласної ради 7-го скликання від 9.12.2016 р. № 300 «Про зміну назви комунального вищого навчального закладу «Гадяцьке училище культури ім. І.П. Котляревського» назва закладу змінена на Комунальний вищий навчальний заклад «Гадяцький коледж культури і мистецтв ім. І.П. Котляревського».
17. Ротач П.П. Полтавська Шевченкіана: Спроба обласної (крайової) Шевченківської енциклопедії: у 2-х кн. Полтава: Дивосвіт. Кн. I, 2005. Кн. II, 2007.
18. Супруненко О.Б., Пуголовок Ю.О. Дослідження передмість Полтавської фортеці. Київ: НАНУ, УТОПІК, 2016. 140 с.

Zaiets Taras

Establishment and Development of the Hadiach College of Culture and Arts named after I.P. Kotliarevsky

The paper analyzes and systematizes the data on the historical path of development of the Hadiach College of Culture and Arts named after I.P. Kotliarevsky.

It has been proved that Hadiach College of Culture and Arts named after I.P. Kotliarevsky today is one of the centers of national culture and spirituality of Poltava Region. Over the course of many years, the college has changed the name and content of the educational process for several times, but its main task – the preservation and development of Ukrainian national culture, in particular, Poltava Region – has remained unchanged.

In achieving the research purpose, the author applies the following methods of research: systematic and historiographical methods, analysis, synthesis, comparison, generalization, and uses archival materials of the college under study.

In today's conditions, Hadiach College of Culture and Arts successfully combines the best traditions of Ukrainian national culture and modern educational innovations, modernizes and adapts to a globalized space, preserving its spiritual core and not losing its dignity, which is so important in the conditions of allocating values between East and West, in which Ukraine is now.

The author proves that the development of cultural and educational institutions plays a significant role in the formation of a national culture; educated, competent and creative specialists are able to raise the level of the culture of the state to the appropriate level, because Ukraine is rich in talented and creative personalities and has the opportunity to compete in the globalized world. Hadiach College of Culture and Arts named after I.P. Kotliarevsky belongs to those institutions, which has a long experience of training highly skilled heads of choral, theater and dance groups, orchestras of folk and wind instruments.

Keywords: college of culture and arts, Hadiach, educational process, history

Надійшла до редакції / Received: 29.10.2018

Схвалено до друку / Accepted: 13.12.2018